

Αιμιλία Παπαφιλίππου | Aemilia Paparhilippou
ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ / COVID-19 | SACRED TALES / COVID-19

Μικρό Θέατρο Αρχαίας Επιδαύρου
Little Theatre of Ancient Epidauros
13.8 - 5.9.2021

ATHENS
EPIDAUROS
FESTIVAL

Αιμιλία Παπαφιλίππου | **Aemilia Paparhilippou**
ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ / COVID-19 | **SACRED TALES / COVID-19**

ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΧΟΡΗΓΟΣ

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ Α.Ε. ΕΠΙΧΟΡΗΓΕΙΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού

ΜΕ ΤΗ ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Μικρό Θέατρο Αρχαίας Επιδαύρου
Little Theatre of Ancient Epidauros
13.8 - 5.9.2021

ΑΘΗΝΑ
ATHENS
2021

Ευχαριστώ θερμά
το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου
και την Καλλιτεχνική Διευθύντρια
Κατερίνα Ευαγγελάτου
για την ανάθεση αυτή.

Η τιμή και η συγκίνηση είναι μεγάλη όταν καλείσαι να συμβάλεις στο πολιτιστικό γίγνεσθαι από την Επιδαύρια γη, συνειδητοποιώντας πως έχουμε το προνόμιο, ζώντας σε αυτόν τον τόπο, να μας αποκαλύπτονται πράγματα με τρόπους, ρυθμούς, μορφές και σχήματα στο ίδιο φως που βίωσαν και οι προγενέστεροί μας. Γι' αυτόν τον λόγο, όταν δέχτηκα την ανάθεση, η πρώτη μου σκέψη ήταν να αποδώσω στο φως την κατανόηση του «θεάτρου», του αρχαίου θεάτρου, ως μηχανισμού διαλεκτικής σχέσης ανάμεσα σε εμάς και τη Φύση – ένα χρέος και, μαζί, αποκάλυψη απ' όταν, στο μεγάλο θέατρο της Επιδαύρου, συνειδητοποίησα πως αυτό που ονομάζουμε «θέατρο», αν και έχει την καταγωγή του στο αρχαίο θέατρο και τις ιερές τελετουργίες, δεν εγγράφεται με τον ίδιο πάντα τρόπο στη συλλογική μνήμη.

Μέσα στον Αύγουστο του 2021, της φωτιάς και του φόβου, η δομή του αρχαίου θεάτρου κρύβει και, μαζί, αποκαλύπτει το προμηθεϊκό χρέος του Πολιτισμού στη Φύση – μια παρακαταθήκη που μοιάζει να παραβλέπουμε, στην ανθρωπόκαινο εγωιστική εποχή μας. Δεν ξεχνώ, λοιπόν, πως το μεγάλο θέατρο της Επιδαύρου ήταν δάσος και το Μικρό Θέατρο ελαιώνας και, θαμμένα στο χώμα, σιωπούσαν για αιώνες...

Αιμιλία Παπαφιλίππου

I warmly thank
the Athens Epidaurus Festival
and the Artistic Director
Katerina Evangelatos
for this commission.

Deeply honored and moved, when called to contribute to cultural life from the Epidaurus land, I realized that we have the privilege, living in this place, to have things revealed to us in ways, rhythms, forms, and shapes, in the same light they were experienced by our predecessors. For this reason, when I accepted the commission, my first thought was to bring to light the understanding of "theater", of ancient theater, as a mechanism of dialectical relationship between us and Nature. This was, at the same time, a debt and a revelation, when I realized, in the Ancient Theater of Epidaurus, that what we call "theater", although originating from the ancient theater and the sacred rituals, is not inscribed in the same way in the collective memory.

In August 2021, amidst fires and fear, the structure of the ancient theater hides and reveals simultaneously the Promethean debt of Civilization to Nature – a legacy that seems to be overlooked in our selfish Anthropocene age. I also do not forget that the Ancient Theater of Epidaurus was a forest and the Little Theater of Ancient Epidaurus an olive grove, and, buried in the ground, they were silent for centuries...

Aemilia Paraphilippou

Εικώς Λόγος

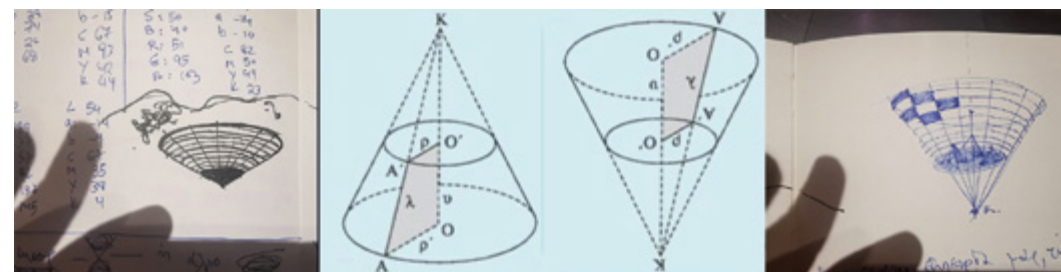
Κατά τον Τίμαιο του Πλάτωνα «εικώς λόγος» μπορεί να θεωρηθεί η ερμηνεία του αισθητού κόσμου και η αναλογία μικρόκοσμου - μακρόκοσμου μέσα από τη γλώσσα των μαθηματικών.

Κείμενο που, σε πρώιμη μορφή, κατατέθηκε για την υποστήριξη του έργου στο Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο, 29.6.2021.

Eikos Logos

According to Plato's *Timaeus* "eikos logos" is a probable interpretation of the world of the senses, communicating the relationship of microcosm to macrocosm through the language of mathematics.

Text which, in an early form, was submitted in support of the project at the Central Archaeological Council on 29.6.2021.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ «της ημικυκλικής αμφιθεατρικής κάτοψης και του κωνοειδούς κοίλου», όπως ορίζεται στην αρχιτεκτονική, διασυνδέεται, σ' αυτή την εγκατάσταση, με το φυσικό περιβάλλον μέσω νημάτων, που υποβάλλουν και αναδεικνύουν την αφανή αρχιτεκτονική του συγκρότησης.

Χτισμένο συχνά σε κάποια λοφοπλαγιά, με θέα το μεγαλείο της Φύσης, το οικοδόμημα του αρχαίου θεάτρου μπορεί να γίνει αντιληπτό ως ένας κόλινος κώνος, με το κέντρο του αφανές, κωμένο στα χθόνια της γης, και το κωνοειδές -του κοίλου- εμφανές. Το βλέμμα του θεατή αναλαμβάνει να ολοκληρώσει νοητά τον κώνο, ενώ απολαμβάνει τη θέα. Έτσι, το θέατρο γίνεται αντιληπτό ως οργανική συνέχεια της Φύσης και η σχέση θεάτρου, αρχιτεκτονικής και φύσης ως αδιαχώριστη. Η Φύση υποδέχεται το Θέατρο, την Τέχνη, ενώ περιβάλλει και συνέχει τα πάντα.

Η επίπεδη επιφάνεια της ορχήστρας είναι παράλληλη προς το επίπεδο της περιφέρειας ενός κύκλου που αποτελεί τον γενεσιουργό οδηγό του κώνου, χωρίς να ταυτίζεται απαραίτητα με τα όρια του θεάτρου. Ενός κύκλου που υπο-νοεί την κυκλική διάταξη ως γενεσιουργό δομή των πάντων, αφού, όπως γνωρίζουμε, η κυκλικότητα και η περιοδικότητα του

THE ANCIENT THEATER defined architecturally as "a semicircular amphitheater and conical cavity", is, in the context of this installation, interconnected with the natural environment by threads, revealing and accentuating its underlying architectural composition.

Often built on a hillside, overlooking the majesty of Nature, the structure of an ancient theater can be perceived as a truncated cone; its center is invisible, buried in the depths, the chthons of the earth, and the conical, the seating space or koilon, is visible, while the gaze of the spectator undertakes the task to complete the cone mentally by admiring the view.

Thus, the theater is perceived as an organic continuation of Nature, and the relationship between theater, architecture, and nature is indissoluble. Nature receives Theater, Art, embracing it into a coherent whole.

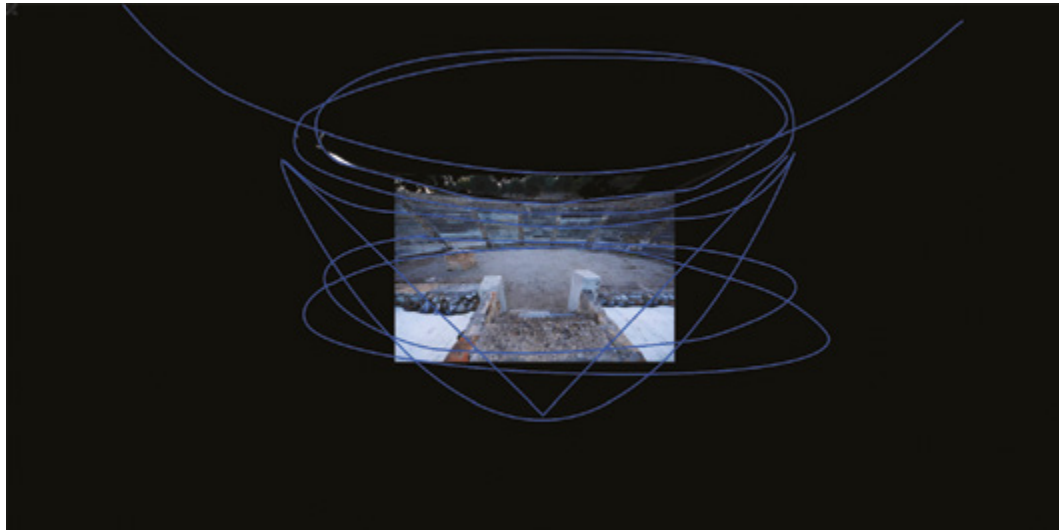
The flat surface of the orchestra of an ancient theater is parallel to a plane holding the circumference of a circle that constitutes the generating guide of the cone. This circle should not be identified with the boundaries of the theater. It should be considered as a circle that suggests a circular

Χρόνου στην αρχαιότητα θεωρείται δεδομένη – κατά τον *Τίμαιο* του Πλάτωνα, πρόκειται για την «κινούμενη εικόνα μιας ακίνητης αιωνιότητας», τον Κοσμικό Νου, Ψυχή του Συν-Παντός, κατά τον Πυθαγόρα. Μπορούμε να θεωρήσουμε, λοιπόν, πως στο πλαίσιο της θεατρικής εμπειρίας σε ένα αρχαίο θέατρο –ειδικά όταν η παράσταση γίνεται στο φως της ημέρας, όπως ήταν ο κανόνας στην αρχαιότητα– οι θεατές, μέσω της αρχιτεκτονικής διάταξης, γίνονται κοινωνοί της συνεκτικής σχέσης μεταξύ Τέχνης και Φύσης και, κατ' επέκταση, της κυκλικής ενότητας του Όλου.

Μέσω της αδιάκοπης αλλαγής που η Φύση παράγει, αλλά και της δραματοποίησης, συντονίζεται κανείς με το συνεχές –αν και αδιανόητο– του Χρόνου και της Φύσης. Το κοίλο του θεάτρου –μέσω της κώνης των κερκίδων και της εγγύτητας των θεατών στο ημικύκλιο– οργανώνει κοινότητα, συνεκτικότητα, σχέση διαλεκτική, και έτσι, σε αρχιτεκτονικό / γλυπτικό επίπεδο, αλλά και διά της συμμετοχής στο δρώμενο, συγκροτείται η λύση, η κάθαρση, που ενέχει την αποδοχή της κυκλικότητας / περιοδικότητας των φαινομένων. Άλλωστε το θέατρο, ως μηχανισμός, αποτελούσε μέρος της ασκληπιακής θεραπείας...

pattern as the generative structure of everything; circularity and periodicity of Time in antiquity is taken for granted. According to Plato's *Timaeus*, it is the "moving image of a fixed eternity", the Cosmic Mind, the Soul of the All-Everything; the Soul of the Universe, according to Pythagoras.

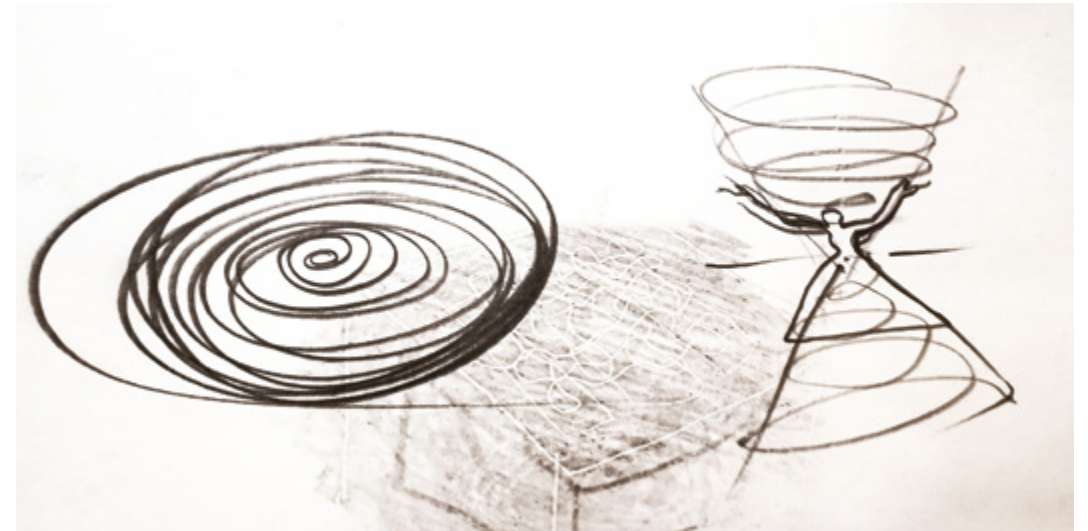
We can assume, therefore, that in the context of the theatrical experience in the ancient theater – especially when performances are conducted in daylight, as was the rule in antiquity – the spectators, through the architectural design, become aware and partake in the cohesive relationship between Art and Nature and, consequently, the circular unity of the Whole. Through the constant change that Nature produces, but also through the dramatization offered by the performance, one is attuned to the continuum – albeit ungraspable – of Time and Nature. The koilon of the theater, through the cone of tiers and the proximity of the spectators seated in the semicircle, structures community, coherence, and dialectical relationships. Similarly, at an architectural / sculptural level, but also by participating in the event, the solution, *catharsis*, is

Στο έργο *ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ / COVID -19*, τα νήματα ενεργοποιούν τη διασύνδεση του θεάτρου με τη Φύση, των πάντων με το Όλον, ενώ το δρώμενο το παράγουν οι ίδιοι οι θεατές, και οι συμπεριφορές τους, καθώς αναζητούν τον δρόμο τους, σωματο-αισθητηριακά, μέσα στον «λαβύρινθο» – το ίδιο το πεδίο του θεάτρου. Η συν-εύρεση άλλων θεατών, με τις δικές τους κινήσεις στον χώρο, δίνει το έναυσμα για στοχασμό πάνω στην έννοια της κοινότητας, και στο πώς οργανώνεται αυτή στις μέρες μας, της πανδημίας.

formed, which involves the acceptance of circularity and periodicity of phenomena. After all, the theater, as a mechanism, was part of Asklepieion's therapy...

In the piece *SACRED TALES / COVID -19*, the threads activate the connection of theater to Nature, of everything to the Whole, while the event is created, physically and sensorially, by the spectators themselves, and their conduct; as they make their way through the "labyrinth" – the very turf

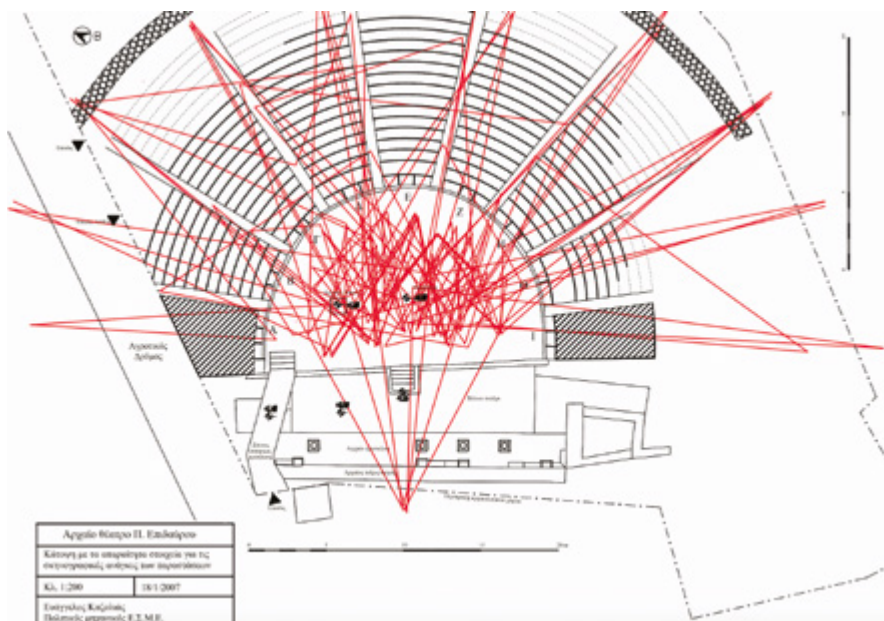

Κατά τον πρόσφατο υποχρεωτικό εγκλεισμό (το διαβόητο lockdown), η απαγόρευση του συναθροίζεσθαι –που ταινίες απαγόρευσης αισθητοποιούν στον χώρο της εγκατάστασης– και η συνακόλουθη ανάσχεση της συλλογικής πολιτισμικής εμπειρίας μάς έκαναν να εκτιμήσουμε ακόμη περισσότερο την Τέχνη ως συνεκτικό ιστό μεταξύ των ανθρώπων. Οι άνθρωποι παγκοσμίως στράφηκαν στην Τέχνη –έστω εξ αποστάσεως, μέσω της τεχνολογίας– για να αντιπαρατεθούν στο α-δια-νόητο

of the theater itself. The coexistence of other spectators, with their own movements in this space, gives the impetus for reflection on the concept of community as it is formed by the pandemic.

In the context of the recent compulsory lockdowns, the ban on gathering – represented at the site by red and white barricade tapes – and the consequent cessation of collective cultural experience have led to a greater appreciation of Art as a cohesive nexus

και να πάψουν να νιώθουν ακυρωμένοι μέσα σε αυτήν τη συνθήκη αναγκαστικού αποκλεισμού από τα αγγίγματα, τις επαφές.

Η πανδημία και η τεχνολογία, σε συνέργεια, αποκάλυψαν τα πολλαπλά επίπεδα στα οποία είμαστε αλληλένδετοι, αλληλεξαρτώμενοι και αδιαχώριστοι – βιολογικά, και όχι μόνο. Αυτήν την παγκόσμια εμπειρία της οξύμωρης συνύπαρξης διαχωρισμού και συνεκτικότητας, και το πλέγμα δικτυακής συνείδησης που αναδύεται, υποβάλλει το έργο. Και, μάλιστα, μέσα από το ίδιο το σώμα του θεατή/συν-λειτουργού. Στόχος, η κατανόηση της διευρυμένης κοινής μοίρας αλλά και της ευθύνης, που κανείς δεν μπορεί να αγνοήσει. Το Μικρό Θέατρο της Αρχαίας Επιδαύρου και, παράλληλα, η ηλεκτρονική πλατφόρμα όπου οι θεατές καλούνται να καταθέσουν την εμπειρία τους της πανδημίας γίνονται τόποι όπου εξετάζουμε Εαυτόν και Κόσμον.

between us. People around the world have turned to Art, albeit remotely, through technology, to address the inconceivable and to stop feeling nullified in this condition of forced deprivation of touch and contact. Pandemic and technology, in synergy, have revealed the multiple levels at which we are all interconnected, interdependent, and inseparable – biologically, and beyond. This global experience of the oxymoronic coexistence of separation and connectivity, and what feels as an emerging net consciousness, is presented in this piece. And this is done, in fact, through the body of the spectator / co-operator while interacting with the piece and other participants. The goal is to understand our expanded common destiny but also our responsibility, which at this point no one can ignore. The Little Theater of Ancient Epidauros and, at the same

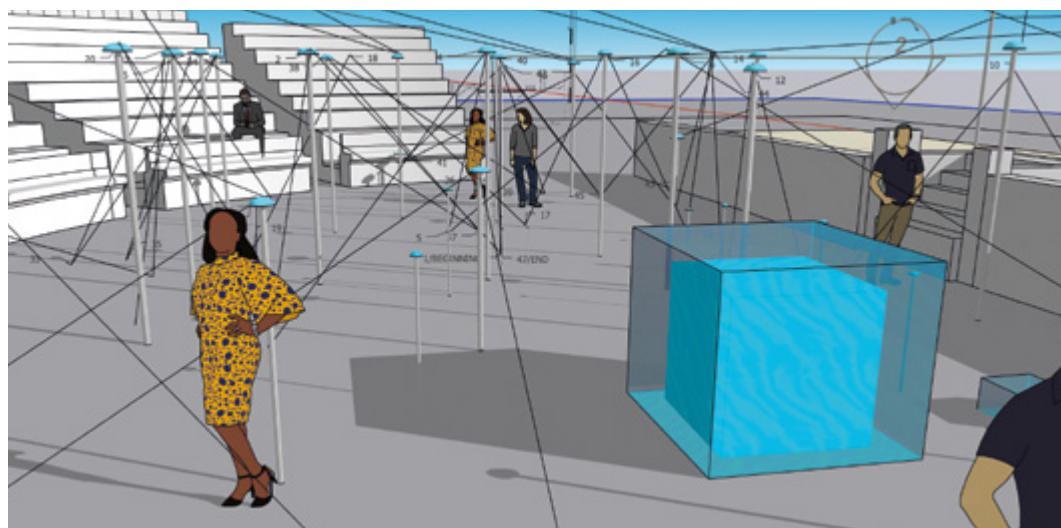
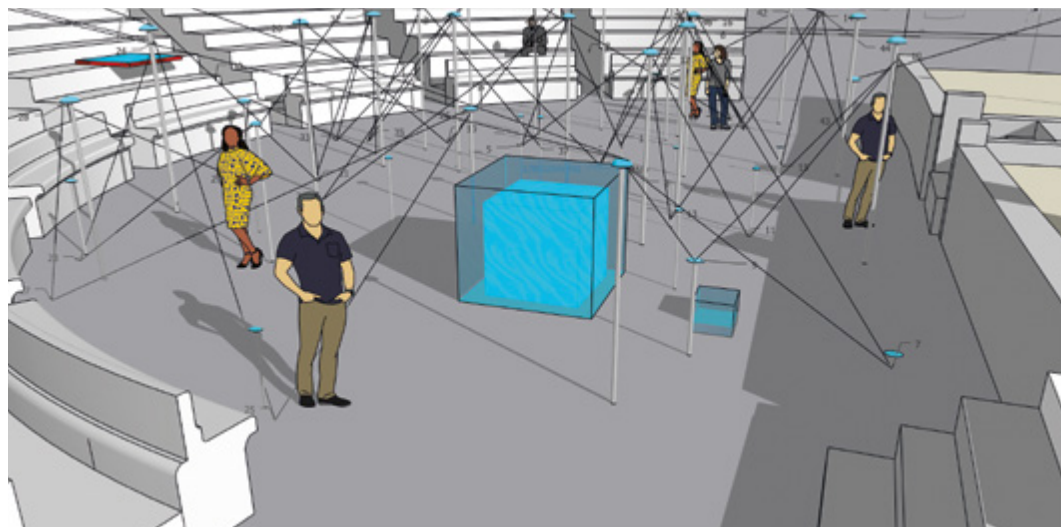
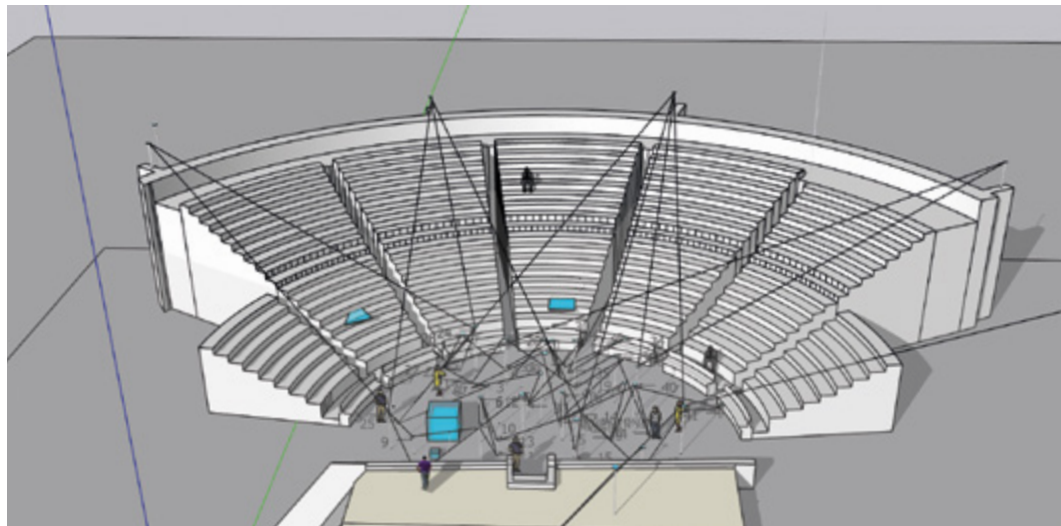
Στο πλαίσιο της εγκατάστασης, ακίδες / καρφίτσες με νήματα καθίστανται γενέτειρες κώνων – γενέτειρα κώνου είναι η ευθεία που, αν περιστραφεί γύρω από τον άξονα ενός κώνου, γεννά την επιφάνειά του. Θα μπορούσαμε να πούμε, επομένως, πως το έργο καθρεφτίζει τη δομή του θεάτρου από την ανάποδη, αποκαλύπτοντας τη μαθηματική αλλά και φιλοσοφική του συνιστώσα. Κινούμενοι κάτω από τα νήματα, οι θεατές περνούν κάτω από γενέτειρες κώνων, υποτείνουσες τριγώνων, «διαβήτες» που οργανώνουν «κύκλους», ενώ η εκ πρώτης όψεως χαοτική εικόνα της πλοκής –αν και απολύτως διαπερατή, καθώς πρόκειται για πολύ ελαφρύ χωροδικτύωμα νημάτων– αποκαλύπτεται, μέσω της διάδρασης, απολύτως βαθιά – απλά, με τη βάδιση, ο «κόμπος» λύνεται. Η δομή του έργου περιλαμβάνει στοιχεία που παραπέμπουν στο Γαϊτανάκι, το λαϊκό παιχνίδι πλοκής, όπου κορδέλες πλέκονται γύρω από έναν στύλο με τη χορευτική σύμπραξη όσων

time, the electronic platform where the spectators are invited to share their experience of the pandemic become spaces where we examine Ourselves and the World.

As part of the installation, threads on pins become cone generators. A cone generator is the straight line that, if rotated around the cone axis, generates its surface. We could say, therefore, that the work mirrors the structure of the theater in reverse, revealing its mathematical and philosophical components.

Moving under the threads, the spectators pass under the generators of cones, under the hypotenuses of triangles, where “compasses” organize “circles”. The dense network of threads initially appears overwhelmingly chaotic, but it later becomes apparent – through the participant’s interaction – that it is woven in a way that makes it easily crossable; simply by walking,

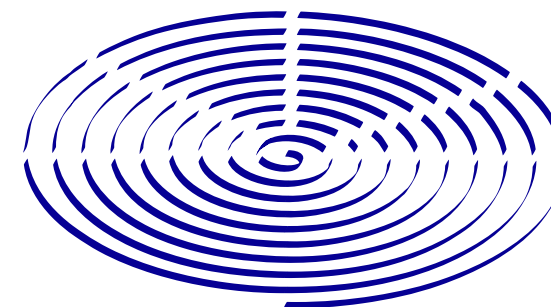

συμμετέχουν. Οι θεατές /συν-πράττοντες συγκροτούν τον Χορό του έργου, που καλείται να πάρει θέση στα πράγματα – όχι μόνο σωματικά, και στο πεδίο του θεάτρου, αλλά και ηλεκτρονικά, μέσω της ηλεκτρονικής πλατφόρμας.

Ο βωμός /θυμέλη αλλά και ο χαλκάς όπου δένονταν τα ζώα επικαλύπτονται με πλεξιγκλάς – υλικό που είδαμε να χρησιμοποιείται ευρέως στο πλαίσιο των μέτρων κατά της πανδημίας. Πάνω στην επιφάνεια του πλεξιγκλάς χαράζεται ένα σχέδιο που, μέσω της σκιάς του, προβάλλεται στον βωμό, υποβάλλοντας την κυκλική αποτύπωση του συμπαντικού γίνεσθαι στη σπείρα - θέατρο.

the “knot” is untied. The structure of the work includes elements that refer to the Maypole dancing, the popular game where ribbons are woven around a pole with the dancing collaboration of the participants. The spectators / collaborators act as the Chorus of the piece, and are invited to take action – not only physically and on the ground of the theater, but also electronically, through the available electronic platform.

The sacrificial altar and, on the ground, the metal ring, to which the animals were tied, are covered with plexiglass – a material which was used widely in

Μια ιδέα είναι να υπάρχει αναφορά και στον ανερχόμενο αριθμό των θυμάτων της πανδημίας, που είναι σε εξέλιξη – στις 29 Ιουνίου 2021, ενώ γραφόταν το κείμενο αυτό, οι καταγεγραμμένοι θάνατοι από την πανδημία είχαν φτάσει παγκοσμίως τους 3.917.364.

Στο εννοιολογικό επίπεδο, υποδηλώνεται emphaticά η έννοια της θυσίας. Με την αντίληψη πως δίχως θυσία είναι αδιανόγητη η λατρευτική πράξη, «κενός λόγος έναντι έμψυχου λόγου», κατά τον Σαλούστιο – μια αντίληψη ανταλλαγής που βρίσκουμε και στους Ιερούς λόγους του Αίλιου Αριστείδη, όπου η ζωή άλλων θυσιάζεται ώστε να ζήσει εκείνος-, η επίκληση των νεκρών της πανδημίας ανακαλεί το αίσθημα της ευθύνης, να μην επιτρέψουμε όλα αυτά τα δεινά να αποβούν μάταια για το σύνολο του ανθρώπινου γένους – που, αποδεδειγμένα, είναι η κοινότητα.

the context of anti-pandemic measures. On the surface of the plexiglass a spiral pattern is engraved, its shadow projected on the altar, suggesting the circular depiction of both universe and theater. A reference to the rising number of victims of the pandemic is made – at present, June 29, 2021, having reached 3,917,364 worldwide.

At the conceptual level, the idea of sacrifice is emphatically indicated. Without sacrifice the act of worship is inconceivable, “empty speech versus soulful speech”, according to Saloustios – a concept of exchange also seen in the *Sacred Tales* of Aelios Aristides, where the lives of others are sacrificed to ensure his own survival. In this sense, the invocation of the dead of the pandemic evokes the sense of responsibility: to not allow

Ένα ηχητικό αρχείο, ένα «παραλήρημα», μια καταγραφή «όπως αν ο θεός άγη τε και κινή», θα έλεγε ο Αίλιος Αριστείδης, δηλαδή συνειρμικά, και σχεδόν ημερολογιακά, ακούγεται χαμηλόφωνα μέσα από το σπιτάκι στον χώρο του θεάτρου, που γίνεται κι αυτό μέρος του έργου – σαν κάποιος να κατοικεί μέσα εκεί. Κορδέλες του Μοebius «κατοικούν» στο χωροδικτύωμα αλλά και προσφέρονται ως «μαρτυρικό» αντίδωρο σε αυτούς και αυτές που έκαναν τον κόπο να φτάσουν μέχρι το Μικρό Θέατρο της Αρχαίας Επιδαύρου. Με τον κύκλο και την ακμή τους τοπολογικά ισόμορφα, αισθητοποιούν την αναλογία –και ομολογία– της δομής του νήματος, του DNA, αλλά και της χειραψίας – της χειραψίας που τόσο μας έχει λείψει, της χειραψίας που με τον εαυτό σου δεν μπορείς να κάνεις, παρά μόνο με τον Άλλον.

Στην εποχή μας, της πανδημίας αλλά και της ευρύτερης οικολογικής ανησυχίας, οδηγούμαστε, πιστεύω, σε μια νέα διερεύνηση της σύνδεσης αρχιτεκτονικής και Φύσης.

Αν και η εφήμερη υπόστασή μας χάνει τη μορφή της και βιώνει το τέλος, η διαρκής αναγέννηση της Φύσης μας διδάσκει πως το Ά-πειρον –το αδιανόητο που δεν έχει πέρας, που δεν έχει τέλος– Υπάρχει. Κι ας μην μπορούμε να το συλλάβουμε. Κι ας είναι της ανθρώπινης μοίρας να ταλανίζεται ανάμεσα στα αντίθετα της Ζωής και του Θανάτου. Για την Ύπαρξη αυτά συγκροτούν ένα Αείροο Συνεχές...

all these sufferings to be in vain for the community, which is, plainly, the whole of humanity.

The recording of a “rant”, after a text written associatively and almost as a diary – “as if God guides it and allows it”, Aelios Aristides would have said –, is played at low volume from the house adjacent to the theater, giving the impression that this is inhabited.

Moebius ribbons “live” in the grid but are also offered as a mnemonic gift to those who made the effort to reach the Little Theater of Ancient Epidaurus. The theater and the Moebius band are topologically isomorphic to a circle. Moebius bands bring forth the analogy, and homology, of the structure of yarn, of DNA, but also of a handshake – the handshake that we have missed exchanging, the handshape that you cannot do on your own but only by grasping the Other.

At this time, of a pandemic as well as of widespread ecological concerns, we are being asked to reconsider the connection between architecture and Nature.

Although our ephemeral existence loses its form and experiences the end, Nature’s constant rebirth teaches us that Infinitude, which cannot be grasped but has no end, Exists.

Even if we cannot capture it. Even if it is human destiny to oscillate between the opposites of Life and Death. For Existence these constitute an everlasting Continuum...

Παραλήρημα / Rant

Γύρω γύρω όλοι / Ring a ring a roses

Ένα κείμενο-παραλήρημα. Με *–πλάγια γράμματα–* αποσπάσματα από το κείμενο *Ιεροί λόγοι* του Αίλιου Αριστείδη, σε μετάφραση Γιώργη Γιατρομανωλάκη, από τις εκδόσεις Άγρα.

A text-rant with excerpts *–in italics–* from *Sacred Tales / Hieroi Logoi* by Aelios Aristides, translated into English by the artist from the modern Greek text by Giorgis Giatromanolakis, originally published by Agra Publications.

Ανάσα Breathing

Γύρω γύρω όλοι, στη μέση ο Μανόλης, χέρια πόδια στη αυλή, όλοι κάθονται στη γη...

Ring a-ring-a-roses, a pocket full of posies / a-tishoo, a-tishoo, we all fall down / ashes, ashes, ashes. We all fall down...

Hush

Ringa Ringa Roses with Lyrics LIV Kids Nursery Rhymes and Songs

Η Μεγάλη παν-όοολοι. Ο Μαύρος θάνατος. Πανδημία. 1347

Black Plague. The black death pandemic. 1347

In the history of civilization many pandemics occurred – 542, 610, 1330, 1347, 1665, 1721, 1855, 1900, 1961, 2019

Πολλές οι πανδημίες στην ιστορία των ανθρώπων – 542, 610, 1330, 1347, 1665, 1721, 1855, 1900, 1961, 2019

Ring a-ring-a-roses...

Ατέρμονοι κυκλοτερείς χοροί ξορκίζουν το κακό. Όσο αντέχεις, αν αντέχεις, εφόσον αντέχεις, δεν πεθαίνεις. Απλή μέθοδος. Είσαι εδώ. Λυσσασμένα.

Εξιλαστήριες τελετές, κάποιος να φταίει, την πληρώνουν οι Εβραίοι / όπως συνήθως.

Στις τσέπες αποτρεπτικά μυριστικά / λουλούδια και βότανα / a pocket full of posies...

Οι «γιατροί της Πανούκλας» φοράνε δερμάτινα και μάσκα πουλιού / στο χέρι μια ράβδος, κρατάει μακριά τους δυστυχείς / και στο ράμφος της μάσκας (φοράνε μάσκα) που θυμίζει πουλί / μα-πολύ-πολύ-πουλί-με-μακρύ-μακρύ-ράμφος / ξύδι και βότανα... μέσ' στο ράμφος / γιατί μυρίζει ο θάνατος από μακριά και / το κυριότερο / κολλάει-με-τον-αέρα...

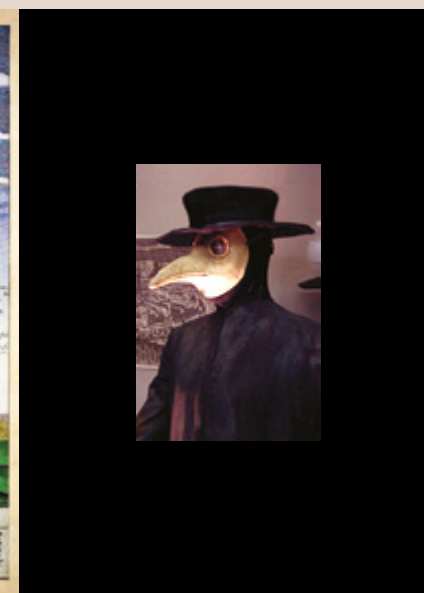
Καρναβάλι. Βενετία. Απόκριες. Μασκαράτες.

Αναρωτιέμαι. Είναι τυχαία τα δερμάτινα / τα σαδομαζοχιστικά / στα SS τάγματα θανάτου;

Και γύρω γύρω όλοι...

Copper engraving of Doctor Schnabel (i.e., Dr. Beak), a plague doctor in seventeenth-century Rome, circa 1656. Wikipedia

Plague doctor outfit from Germany (17th century). Wikipedia

Όμως το Γαϊτανάκι; / Με κορδέλες και χορό / αγόρια, κορίτσια,
 αγόρια, κορίτσια...
 Απόκριες / να πλέκουν και να πλέκονται...
 Axis mundi / Maypole dancing
 Ring-a-ring-a-roses...
 Endless circular dances, to exorcise evil. If you endure, as long as
 you endure, as long as you do not die. Simple method. You are here.
 Feverishly.
 Redeeming ceremonies, someone to blame, the Jews pay for it / as
 usual.
 Pockets full of fragrant flowers and herbs, as a deterrent... "a pocket
 full of posies"...
 The "Plague doctor" wears leather, to the ground, a long cloak,
 and a mask (he wears a mask – a bird mask) / and, in his hand, a
 stick, holds away the unfortunate ones / and in the beak of the
 mask / a bird mask, with a very-very-long-long beak/ vinegar and
 herbs... inside the beak / because death smells from afar and / most
 importantly / it is transported-with-the-air...
 Carnival – from carne.
 Venice Carnival. Masquerades.
 I wonder. Is it not leather / for sadomasochistic rituals / and / the SS
 death squads?
 And all around the Maypole...
 Halloween / weaving and being woven / again and again...
 Merry-go-round! and round, and round,
 and around... //

Πυρετός. Πονοκέφαλος. Έμετος. Μυαλγία. Καταπληξία.
 Δηλητηρίαση. Βήχας. Αιμόπτυση. Εξάνθημα. Ντελίριο. Υπεραιμία.
 Αιμορραγία.
 Fever. Headache. Vomiting. Myalgia. Shock. Poisoning. Cough.
 Hemoptysis. Rash. Delirium. Hyperemia. Bleeding. //
 //

Επειδή μου φαινότανε το πράγμα ίδιο σαν να είχα, λέει, περάσει
 υποβρυχίως ολόκληρο το πέλαγος, από τη μιαν άκρη έως την άλλη,
 και μετά θα έπρεπε να απαριθμήσω όλα τα κύματα που συνάντησα
 και να εκθέσω πώς ήταν η θάλασσα που δοκίμασα σε κάθε κύμα,
 και τι ήταν τελικά αυτό που με έσωζε. Και τούτο επειδή κάθε μέρα
 μου, και κάθε νύχτα, περιείχε υλικό για συγγραφή. Άλλωστε, άλλα
 μου αποκάλυπτε ο θεός, ο ίδιος, ολοφάνερα παρών, και άλλα μου
 τα έδειχνε καθαρά με αποστολή ενυπνίων. Και αυτό σε περίπτωση
 βέβαια που κατάφερνα να κοιμηθώ. Όμως αυτό σπάνια συνέβαινε,
 εξαιτίας των τρικυμιών που ξεσπούσαν στο σώμα μου.
*Because it seemed to me as if I had, let's say, passed through the
 whole sea underwater, from one end to the other, and then I had to list
 all the waves I encountered and report how was the sea I experienced
 in each wave, and what was that which ultimately saved me. This is
 because every day, and every night, contained material for writing.
 After all, some things were revealed to me by the God, himself,
 obviously present, and other things he showed me clearly by sending
 them out in dreams. And this of course in the case I managed to get
 some sleep. But this rarely happened, because of the storms that
 broke out in my body. //*
 Το όνειρο που είδα ήταν το εξής: Είχε σφηνωθεί μέσα μου ένα
 κόκκαλο και έπρεπε να το αφαιρέσω. Είχα επίσης την αίσθηση ότι μου
 γινόταν αφαίρεση αίματος από τους αστραγάλους. Έτσι και το έκανα,
 αλλά αίμα πολύ δεν βγήκε.
*The dream I had was this: A bone had stuck in me and I had to remove
 it. I also had the feeling that blood was being removed from my
 ankles. I did so but not much blood came out. //*
 Ονειρεύτηκα πάλι ότι στεκόμουν στα προπύλαια του Ναού και
 ότι είχαν μαζευτεί ολόγυρα και πολλοί άλλοι, όπως όταν γίνεται
 καθαρτήρια τελετή. Ήσαν ασπροφορεμένοι και γενικά η εμφάνισή
 τους ήταν εκείνη που άρμοζε. Πολλά ήσαν όσα εκραύγαζα προς
 τον θεό και μάλιστα τον αποκάλεσα «μοιρονόμο», γιατί αυτός
 είναι εκείνος που μοιράζει τις μοίρες στους ανθρώπους... (και δη
 «μοιρονόμον» προσείπον αυτόν...).
*I dreamt again that I was standing at the propylaea of the Temple
 and that many others had gathered around, like when a purification
 ceremony takes place. They were in white and generally their
 appearance was the one that was appropriate. There were many things
 that I shouted at the God and in fact I called him "fateful" because he
 is the one who decrees fates upon the people. //
 //
 //*

Οι τρεις Μοίρες...

Κλωθώ: κλώθει, γνέθει νήμα / με τη ρόκα της / τη μοίρα των ανθρώπων, το νήμα από τη ζωή στο θάνατο / ποιος θα πεθάνει, ποιος θα ζήσει, ποιος θα σωθεί...

Και πώς γνέθεται το νήμα;

Μια κίνηση απλή, στα δάχτυλα, ένα στρίψιμο, μεταξύ δείκτη και αντίχειρα, κίνηση σχεδόν κυκλική, μια σπείρα / το στριφογύρισμα –με χάρη– του χάους.

Βάζεις μαλλί στη ρόκα / ένα ξύλο σαν κοντάρι –και σαν σκήπτρο– εκεί καρφώνεται το χάος των ινών.

Με τις άκρες των δαχτύλων, μεταξύ δείκτη και αντίχειρα, τραβάς, τσιμπάς λίγο απ' το χάος και / με τη βοήθεια της βαρύτητας / το στρίβεις, σε νήμα / το σφοντύλι, το βαρίδι, βοηθάει.

Χάος / στριφογυρίζεται και στρίβεται / για να προκύψει το συνεχές της τάξης, το νήμα, μέσα στα δάχτυλά σου!

Κι η φυσική δύναμη που ταξιδεύει προς τα πάνω / και φτιάχνει νήμα / είναι η βαρύτητα, ανεστραμμένη – αν σαν βαρύτητα ορίσουμε μια δύναμη που πάει προς τα κάτω / ... έλα μου ντε, όμως, που δεν είναι έτσι! / η βαρύτητα είναι έλξη / που κρατά τους πλανήτες να κολυμπάνε μεταξύ τους, στον ουρανό.

Ακόμη.

Μια δύναμη που κλώθει και υφαίνει / το υφαντό του κόσμου...

The three Fates...

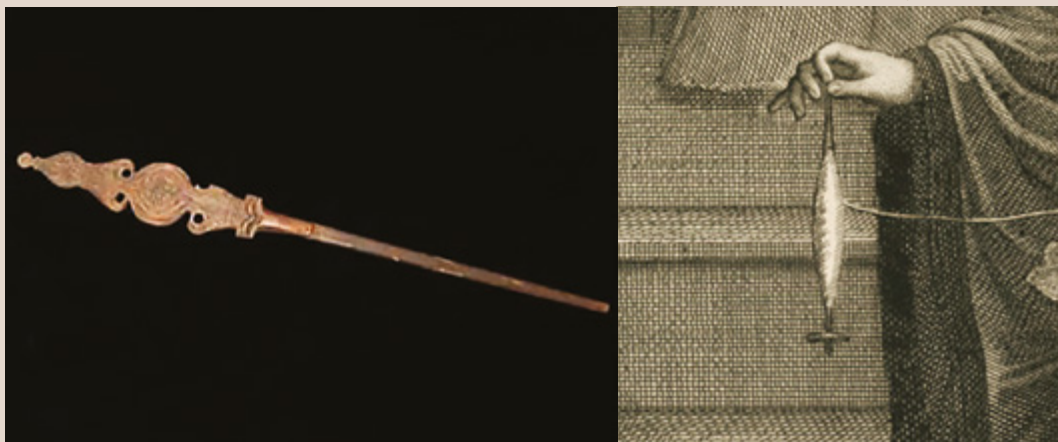
Klotho: Spinning thread / on her distaff / spinning fate, the thread from life to death / she decides who will die, who will be saved...

And how is a thread spun?

The entire idea for making yarn is twisting / a simple movement of the fingers, a twist between the index finger and the thumb, an

Ξύλινη ρόκα
Ίδρυμα Βαρώνου Μιχαήλ Τσοίτσα
Wooden distaff
Tositsas Foundation

Fille del'Argentiere, 1714, λεπτομέρεια χαρακτηριστικού
Βιβλιοθήκη Ιδρύματος Αικατερίνης Λασκαριδής
Fille del'Argentiere, 1714, engraving detail
Aikaterini Laskaridis Foundation Library

almost circular motion, a spiral / with grace, twisting, spinning chaos. You put a bundle of fibers on the distaff / a wooden pole, like a scepter – that is where the chaos of fibers is nailed. / Distaff, as woman or the domain of women.

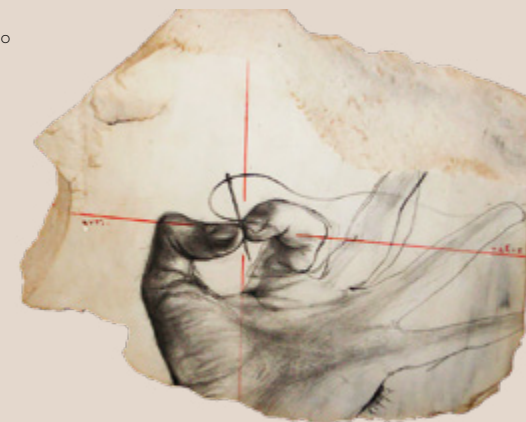
With the tips of your fingers, pinching between your index finger and thumb, you draw some fibers, you draw a bit of chaos / and with the help of gravity you twist it / into thread / the weight of the drop-spindle helps.

Spinning chaos / twisting and turning / producing the continuum of order, the thread, in your fingers!

And the physical force that travels upwards / and makes this thread / is gravity inverted – if we consider gravity as a force that goes down / ... but come on, it's not like that! / gravity is a force of attraction / and keeps the planets gravitating / swimming with each other, in the sky. Still.

A weaving force that spins and weaves / the fabric of reality... ///////////////
////////////////////////////////////

Αιμιλία Παπαφιλίππου
Αντί-τάξις, σχέδιο, μολύβι σε μάρμαρο
Aemilia Papaphilippou
Anti-Taxis, drawing, pencil on marble

Με την έλξη στα δάχτυλα, και δώσ' του:

«Κόκκινη κλωστή δεμένη, στην ανέμη τυλιγμένη, δώσ' της κλότσο να γυρίσει, παραμύθι να αρχινήσει»...

Το νήμα απαιτεί συστροφή κατ' αντίθετη κατεύθυνση / αντιπαράλληλα /

όπως και το DNA / και η χειραψία / θέλει τον άλλο...

γιατί μόνος σου ούτε χειραψία ούτε παιδί να κάνεις μπορείς.

Ακόμη.

With the pull on your fingers...

"Spin the wheel. Red thread tied to the spool, give it a kick to turn, a fairy tale to begin" ...

A thread requires twisting in opposite directions,

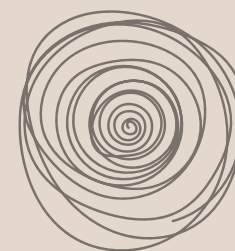
[illegible]

Κι έκτοτε φτιάξαμε γουρούνια, και βόδια, και πιθήκους / και κάποιο είδος που είχε εξαφανιστεί / και τροποποιημένα μωρά: Λούλου και Νάνα, τα δίδυμα μωρά, Κινεζάκια, γενετικά τροποποιημένα ώστε να τους προσφέρουν, λέει, ασπίδα προστασίας απέναντι στον ιό του AIDS! – σάλος έγινε, χώσανε τον γιατρό στη φυλακή, λέει...

Of course, the hybrids of technology and organicity are under construction. And clones... We forgot Dolly, the sheep... / she died, they said, of a virus that caused her pneumonia / but which cannot be related to the fact that she was not born normally / she had three

Telesphoros was a mule-herder. He told me the oracles that were given for Philoumeni – that’s how was the girl named. Philoumeni’s misfortunes were written on her own body, as well as inside her body, like the ones written on the viscera of the sacrificed animals. In fact, several cavities appeared, and it was as if I could see them too. The upper abdomen was also healthy and in good condition, but the diseased area was down, very low. And my name was engraved exactly like this: “Aelios Aristides”. And between the intervals there were many different insignia of my name that foretold salvation and stated that Philoumeni offered soul for soul and body for body, hers for mine. She died in my place, one might say.

Φωτοτυπία χειραφιάς,
με Esat C. Basak, 1992,
ταινία Moebius, Αιμιλία Παπαφιλίππου
Photocopy of Handshake,
with Esat C. Basak, 1992,
Moebius band, Aemilia Papaphilippou

A photograph of a concrete wall, likely part of a fortification or barrier. A red flag is attached to the wall, and a white ball is placed on top of it. The wall is made of large, light-colored concrete blocks. The background shows more of the wall and some vegetation.

29

Μέσα από το σώμα / αυτό το σώμα που απαγορεύτηκε να κυκλοφορεί, να αγκαλιάζει, να ακουμπάει, να φιλάει / που αναπνέει με δυσκολία μέσα από τη μάσκα / την ώρα που η τεχνολογία το καθηλώνει μπροστά στην οθόνη.

Τηλε-εργασία, τηλε-επικοινωνία. Ίσως τηλε-ύπαρξη... στο μέλλον.

But we have known it for a long time...

All children of Chaos and Eros, Deucalion and Pyrrha, seedlings of rocks that have been turned into people.

The virus has now revealed, in the most indisputable way, the multiple levels at which we are all interconnected, interdependent, inseparable / biologically and beyond / on a worldwide scale / beyond cultures and social conditions, beyond identities and genders and personal preferences, beyond anything...

Through the body / this body that was forbidden to move, to hug, to touch, to kiss / breathing with difficulty through the mask / while, at the same time, technology fixes it in front of the screen.

Tele-working, tele-communicating online. Maybe entering into tele-existence... in the future. //////////////////////////////////////

Με τρόπο που, αλίμονο, κανένας δεν μπορεί να αγνοήσει, καταδεικνύεται η κοινή μας μοίρα, ανακαλύπτουμε, εκ νέου, πως είμαστε κομμάτι ενός οργανισμού ενιαίου, δεμένου στενά με τη Φύση – κι ωστόσο μοιάζει να ευχόμαστε όλο αυτό απλά να περάσει και να μην αφήσει ίχνος! Βέβαια, δεν είναι κάτι πρωτοφανές η πανδημία –έχει συμβεί και θα ξανασυμβεί– όπως και η αξίωσή μας να επιβάλλουμε στη Φύση το δικό μας, να την «αξιοποιούμε» ανελέητα, ξεχνώντας πως τα πάντα είναι αλληλένδετα, και των ανθρώπων η κοινότητα μία. Ωστόσο, διάβαζα τις προάλλες, είμαστε

η πρώτη γενιά που συνειδητοποιεί πως καταστρέφουμε τον πλανήτη,
και η τελευταία γενιά που μπορεί να κάνει κάτι γι' αυτό...

In a way that, alas, no one can ignore, our common destiny is being revealed, we rediscover that we are part of a single organism, closely linked to Nature – and yet, we simply wish all this to pass and leave no trace! What is happening, the pandemic, is not unprecedented – it has happened many a time and it will happen again – as is our finding ways to impose our own will on Nature, “exploiting” it mercilessly, forgetting that everything is interconnected, and the community of people is one. Still, as I read the other day, we are the first generation to have realized that we are, indeed, destroying the planet, and the last generation that can still do something about it... /////

Οι επιλογές μας έχουν παγκόσμιες συνέπειες. Αυτό που θα κάνεις εσύ / εγώ / μετακινείται ανεπαισθήτως και εκκωφαντικώς μαζί!

Μα τι ύβρις θεέ μου...

Our choices have global implications. What you do / either me / or you / travels imperceptibly, reverberating tremendously at the same time!

What hubris / what a lack of humility and respect / my god... //

Στην αρχή μπορεί να νομίζεις πως είναι ένα απλό κρύωμα. Και θα μπορούσε να είναι.

At first you might think it's a cold. A common cold. And it could well be.

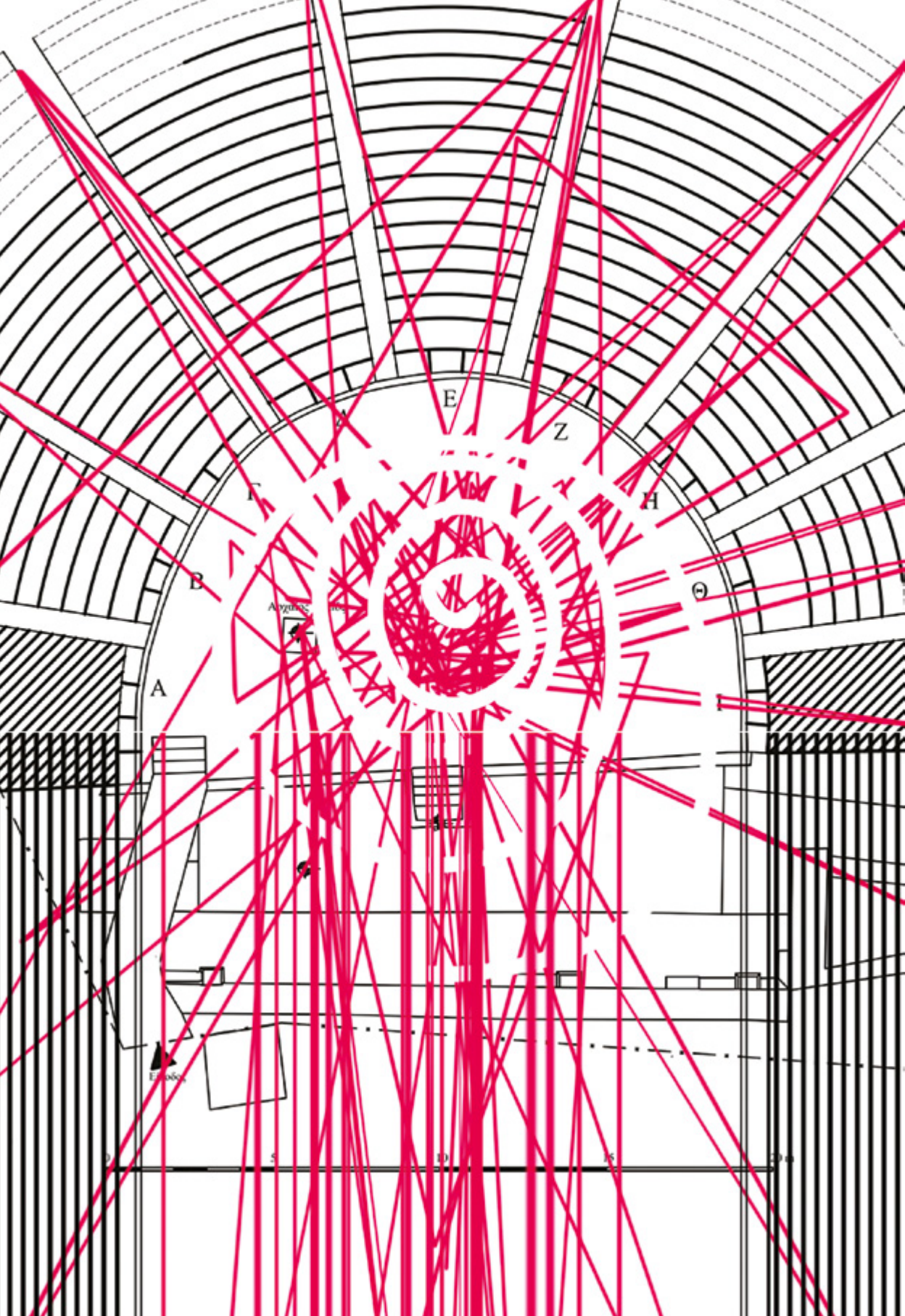
Recording your voice can help scientists detect the sound of COVID-19.

Η ηχογράφηση του ήχου της φωνής σου μπορεί να βοηθήσει τους επιστήμονες να εντοπίσουν τον ήχο του COVID-19.

Ανάσα Breathing

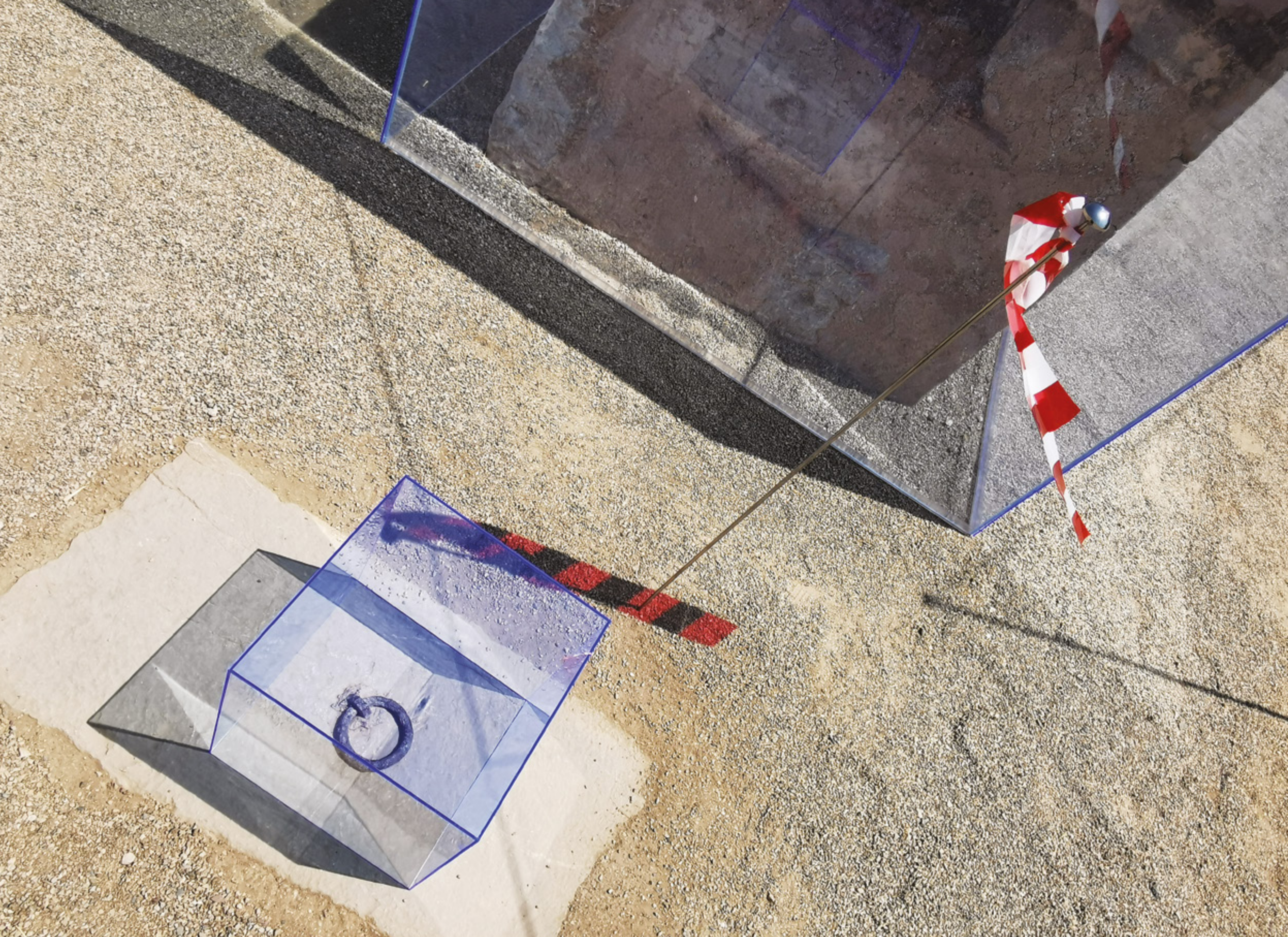

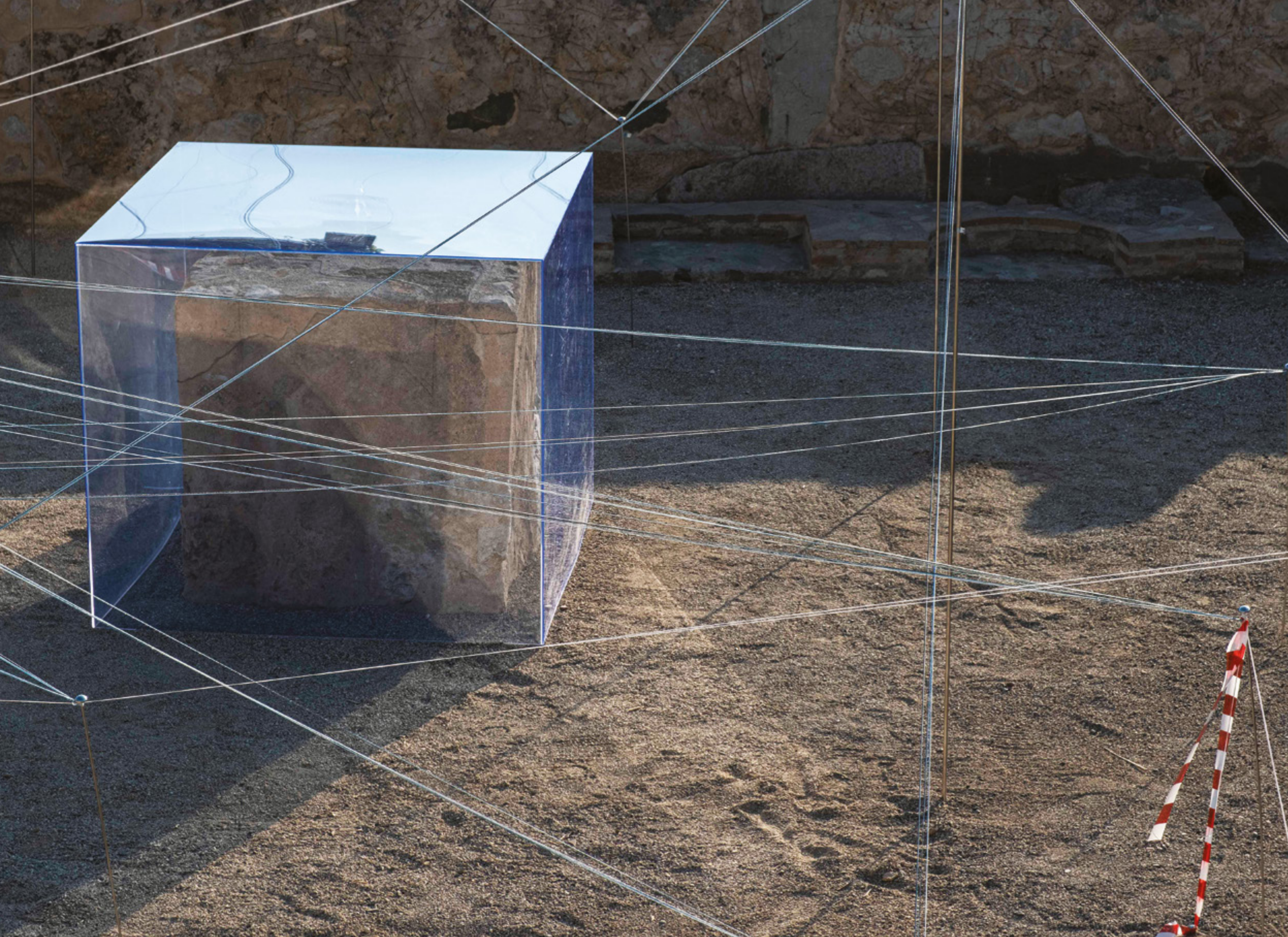

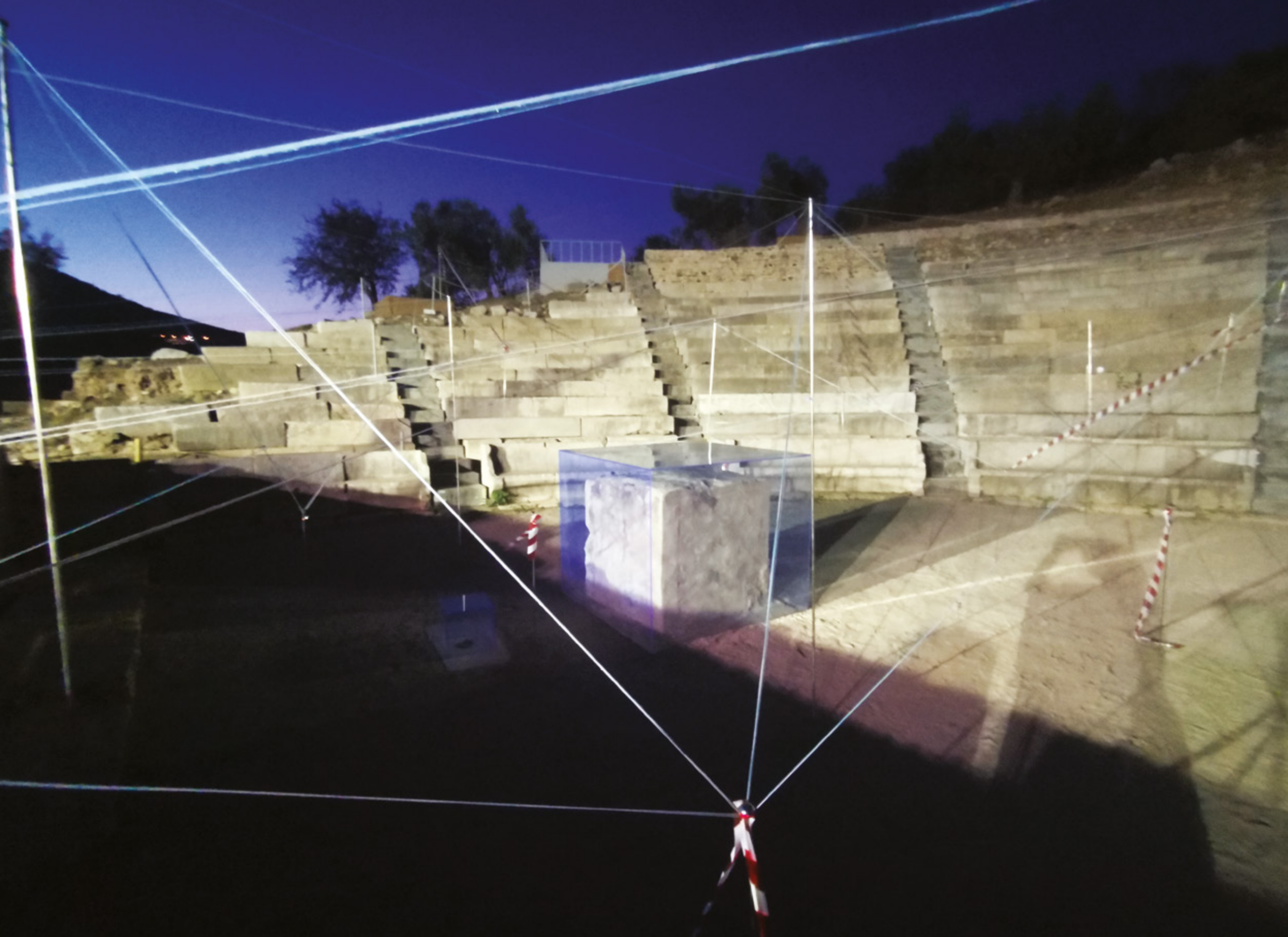

3 / 08 / 2021

Ευχαριστίες

Δίχως όλους τους συντελεστές του, το έργο *ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ / COVID-19* δεν θα είχε πραγματοποιηθεί. Τους ευχαριστώ θερμά!

Ιδιαίτερα ας μου επιτραπεί να ευχαριστήσω τον Ευάγγελο Καζολιά, της Εφορείας Αρχαιοτήτων Αργολίδας – η αυστηρότητά του αλλά και η φιλοξενία του αποτέλεσαν έμπνευση.

Στο στάδιο της παραγωγής, η Αναστασία Λάμπρου με βοήθησε να «κτίσω» το θέατρο στο πρόγραμμα SketchUp, ώστε στη συνέχεια να μελετήσω τρισδιάστατα τις καρφίτσες και τον λαβύρινθο, ενώ η Μαρία Μανέτα επιβεβαίωσε τις μετρήσεις της αφανούς σιδηροκατασκευής που, βυθισμένη στο χώμα, αναλαμβάνει το βάρος. Τις ευχαριστώ θερμά.

Επίσης ευχαριστώ τον Στάμο Τζωρτζάκη και όλους τους τεχνικούς του Φεστιβάλ για τη συνεργασία μας, που πραγματικά χάρηκα – ειδικά τις στιγμές που υφαίναμε όλοι μαζί τα νήματα, σιωπηλά, αυτενεργώντας στο σούρουπο.

Ευχαριστώ θερμά τη Βάσια Αναγνωστοπούλου, φωτογράφο του Φεστιβάλ, για τις εξαιρετικές λήψεις της.

Να ευχαριστήσω, όμως, από καρδιάς και τη φύλακα Βασιλική Παπαθανασίου, με το εξαιρετικό ταλέντο να «βλέπει», όπως πιστοποιούν και οι φωτογραφίες της εγκατάστασης που προσέφερε.

Achnowledgments

Without the contribution of everyone involved, *SACRED TALES / COVID-19* would not have been possible. Thank you all very much!

In particular, let me thank Evangelos Kazolias of the Ephorate of Antiquities of Argolida – his rigorousness combined with his hospitality were an inspiration.

During the production phase, Anastasia Lambrou helped me “build” the theater on the SketchUp program, so that I could then study the pins and the labyrinth in three dimensions, and Maria Maneta confirmed the measurements of the invisible iron construction that, buried in the ground, is carrying the weight. I sincerely thank them.

My heartfelt thanks go to Stamos Tzortzakis and all the technicians of the Festival – I really enjoyed our collaboration, especially in the part when we all wove together silently, acting on our own, at dusk.

Many thanks to Vasia Anagnostopoulou, the Festival photographer, for her excellent photos.

But I would also like to thank, from the bottom of my heart, the security guard of the Little Theater, Vasiliki Papathanassiou, who offered photos of the installation that certify that she can indeed “see”!

Επίσης, θερμά ευχαριστώ την Άννα Μιχοπούλου, που ήταν εξ αρχής μαζί μου, καθώς ξετύλιγα το νήμα του έργου – η οξυδέρκεια και οι λεπτές παρατηρήσεις της κατά την επιμέλεια των κειμένων, τα ίχνη που εντόπιζε επί της γλώσσας αλλά και ο τρόπος της υπόδειξής τους με ενεργοποίησαν ώστε να διασαφηνίσω στοιχεία στη μορφή της εγκατάστασης.

Για τις φιλικές συμβουλές της ως προς την απόδοση των κειμένων στην αγγλική ευχαριστώ την Αλεξάνδρα Μπάκαλου.

Ευχαριστώ επίσης τις εκδόσεις Άγρα, τον Σταύρο Πετσόπουλο και τον Γιώργη Γιατρομανωλάκη, για την άδειά τους να χρησιμοποιήσω στον μονόλογο αποσπάσματα από το κείμενο *Ιεροί λόγοι* του Αίλιου Αριστείδη.

Ευχαριστώ θερμά τη νεανική μου φίλη Πέπη Τσιγαρίδα και τον ανιψιό μου Αλέξανδρο Παπαφιλίππου, που ήρθαν να βοηθήσουν εθελοντικά. Δίχως αυτούς, η εμπειρία δεν θα ήταν η ίδια – χάρηκα πολύ που τη μοιραστήκαμε!

Τέλος, ευχαριστώ θερμά το κοινό που είτε επί τόπου, στο ίδιο το θέατρο, είτε ενεργώντας μέσω της ηλεκτρονικής πλατφόρμας έφτιαξε κατ’ ουσίαν –με τη συμπεριφορά του– το έργο.

Αιμιλία Παπαφιλίππου

I also warmly thank Anna Mihopoulou, who was with me from the beginning, while I was unwinding the thread of the project – her perspicacity and discerning remarks in editing the texts, the traces on language she revealed, but also the way of pointing them out, prompted me to further clarify the piece itself.

For her advice on the translation of the texts in English, I thank Alexandra Bakalou.

I would also thank the Agra publications, Stavros Petsopoulos and George Giatromanolakis, for their permission to use excerpts, in the monologue, from the book *Sacred Tales* by Aelios Aristides.

I warmly thank my friend from the years of youth Pepi Tsigarida and my nephew Alexandros Papafilippou, who came voluntarily to help. Without them the experience would not have been the same – I was very happy that we shared it!

And, finally, I warmly thank the audience that, either in the theater itself or acting through the electronic platform, have essentially made – with their behavior – this piece work.

Aemilia Papaphilippou

ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ / COVID-19

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Σύλληψη - Δημιουργία
Αιμιλία Παπαφιλίππου

Υπεύθυνη παραγωγής - Βοηθός δημιουργού
Έλενα Ντόσα

Ηχογράφηση - Ηχητική σύνθεση μονολόγου
Ευθύμης Θεοδόσης

Προγραμματισμός εφαρμογής
Ανάπτυξη ψηφιακού υλικού
Γιώργος Πέτρου

Ανάπτυξη ψηφιακού υλικού
Ηχητική σύνθεση εφαρμογής
Ιωάννης Σαββαΐδης

Μηχανούργηση
Γιάννης Μπικάκης - Αντώνης Λαμπαδαρίδης,
sslab.xyz

Σιδηροκατασκευή
Νίκος Σταθόπουλος

Βιντεοσκόπηση - Μοντάζ
Νότης Μπένος

Φωτογραφίες
Αιμιλία Παπαφιλίππου
Βάσια Αναγνωστοπούλου (σελ. 7, 11, 24, 31,
32-33, 34-35, 36-37, 38-39, 40-41, 48-49,
72-73, 74-75, 76-77)
Βασιλική Παπαθανασίου (σελ. 60-61, 64, 65)

Κατασκευή κορδέλας
Σοφία Καρούμπα

Κατασκευές πλεξιγκλάς
Ε. Σκριμιζέας Α.Β.Ε.Ε.

Πλεξιγκλάς - Κατασκευή κορδέλας Μέμπιους
Κανέλλος Στρεμπέλιας

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Επιμέλεια έκδοσης - Μεταφράσεις
Αιμιλία Παπαφιλίππου

Διορθώσεις
Άννα Μιχοπούλου
Τμήμα Εκδόσεων Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου

Επιμέλεια μεταφράσεων
Κωνσταντίνος Τζήκας

Γραφιστική επιμέλεια
Θύμιος Πρεσβύτες
Θοδωρής Αναγνωστόπουλος

Παραγωγή
Peak Design

Χορηγία νημάτων ΚΛΩΣΤΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ Α.Ε.Β.Ε.

Sponsoring of threads by BUTTERFLY THREADS S.A.

Link: <http://aemiliapapaphilippou.com/logoi.html>

SACRED TALES / COVID-19

INSTALLATION

Conceived - Created by
Aemilia Papaphilippou

Production manager - Creative assistant
Elena Ntosa

Recording - Monologue sound composition
Efthymis Theodossis

Programming
Digital material app.
Giorgos Petrou

Digital material
Sound composition app.
Ioannis Savvaidis

Machinists
Giannis Bikakis - Antonis Labadaridis,
sslab.xyz

Ironwork
Nikos Stathopoulos

Video recording - Editing
Notis Benos

Photographs
Aemilia Papaphilippou
Vasia Anagnostopoulou (pp. 7, 11, 24, 31,
32-33, 34-35, 36-37, 38-39, 40-41, 48-49,
72-73, 74-75, 76-77)
Vasiliki Papathanasiou (pp. 60-61, 64, 65)

Band construction
Sofia Karoumpa

Plexiglass construction
E. Skrimizeas S.A.

Moebius strip - Plexiglass construction
Kanellos Strempelias

CATALOGUE

Edited - Translated by
Aemilia Papaphilippou

Copyediting - Proofreading
Anna Mihopoulou
Athens Epidaurus Festival Publications Department

Translation editing
Konstantinos Tzikas

Graphic design
Thymios Presvytis
Thodoris Anagnostopoulos

Production
Peak Design

